

Bejan MATUR

TÖREN GİYSİLERİ

Çürümüş donuk kalbinde bu toprakların
Gözleri gördüm.
Herkes sesiyle vardı
Ve duruşuyla gövdesinin.
Bir insanı en iyi sevişirken tanırız.
Kalbimizi birlikte çürütürken.
Ağırlaşan gövdemiz
Gece uyandırır.
Mezar gibidir avlulu evler.
Çocukluk bir uykudur. Uzun sürer.
Ve dokunmak için bir arzu
Bir arzu sürükler bizi ölüme.
Ben kendimi sınıdım her gövdede
Ben kendimi bıraktım her şehirde
İçime aldım göğünü ülkelerin
Ve boşluğunu görünce kalbimin
Gitmeli dedim.

Çürümüş tören giysileri içinde
Askıda salınan kökler.
Biz denize düşürsek de ateşi
O hep yanar.
İssızlık bahşeder karanlığa. Yanar.
Tarih bir yanlış olabilir diyor şair
İnsan bir yanlıdır diyor tanrı.
Çok sonra
Bu toprakların kalbi kadar
Çürümüş bir sonrada
İnsan bir yanlıdır diyor tanrı.
Ve düzeltmek için varım
Ama geciktim.

Ölü kızıl suyun dalgası
Gece yürünen yol
Ve yolcuların dağıldığı zavallı yeryüzü
Salınan beyaz kefenler
Tören giysileri.
Ve bir koşu için gerekli tek şey
Atın yelesidir.
Aslolan,
Şimdi ve burada
Çürüyüp kaldık.

Tanrı görmesin harflerimi
İnsan bir hata diyor durmadan
Ve hatasını düzeltmek için
Acı veriyor
Sadece acı.

Şubat '97, Berlin

RÜZGÂR DOLU KONAKLAR

Doğduğumuzda
Bizim için yaptırdığı sandıklara
Gümüş aynalar
Lacivert taşlar
Ve Halep'ten kaçak gelen kumaşlar
Dolduran annemiz
Bir zaman sonra
Bizi koyup o sandıklara
Yol
Rüzgâr
Ve konakları fısıldayacaktı kulağımıza.
Yalnız kalmayalım diye karanlıkta
Çocukluğumuzu ekleyecek
Avunmamızı isteyecekti
O çocuklukla.
Sırtımızdan jilette akıtılan kanın
Karıştığı uzun ırmağa
Bırakıldığımızda
Annemiz bu kadarını istemezdi
Bu yüzden
O uyurken
Uzaklaştık
Diyorduk sulara.

Gidişin kendisinden artakalan
Her şey, herkes burada.
Ben buradayım
Kardeşlerim yitikliğiyle burada
Annem elbiseleriyle
Erkek kardeşim savaş korkusuyla
Babam burada hiç uyanmış olmasa da
Dünya eksilmiş etrafımda
Bir düş sanki olanlar
Uzayan ve uzadıkça acıtan

I

Annemiz
Siyah kadife elbisesini okşadığında
Saçlarını düşürerek bakışlarına
Babamızı hatırlardı:

Beyaz bir dağda olduğunu söylüyordu onun
Beyaz ve her bahar küçülen bir dağda

II

Hepimizden büyük olan
Ve uzaktaki savaştan korkan
Erkek kardeşimiz
Dönmeyince bir daha
Biz de korktuk savaştan.
Ama savaş değildi onu bırakmayan.
Gelirken yanımıza
Atıyla uyumuş
Babamızın karşısındaki karlı dağda

Annemizin yüzü azaldıkça
Omuzları küçüldükçe annemizin
Şaşırdık hangi dağa bakacağımıza

III

Evimizin uzun sofasında
Kadife elbisesi uzayıp
Gümüş başlığı ağırlaştıkça
Bolardıkça gümüş kemeri
Annemiz benziyordu baktığı dağlara.
Baharda inceliyordu kabuğu
Ama ulaşamıyorduk ona.
Ölüyordu
Bu defa gerçekten eriyordu
Bir daha görünmedi sofada

IV

Her kış kaybolan
Ve baharda ortaya çıkan
Bir ağaç oldu annemiz

Dövmeleri olan bir meşeydi o
İniltisi geliyordu kulağımıza

V

Annemiz
Her gece siyah kadifesiyle
Dolaşıyordu dağların arasında
Kökleri olmayan bir meşeydi o
Suskun, arasıra ağlayan

Ayrılmadan daha
Toplaşır gölgesine annemizin
Fısıldaşırdık aramızda
Tanrım n'olur başışla
Evimizi başışla tanrım n'olur
Dokunma sofamıza
Orada gülebiliyoruz ancak
Orada adamakıllı susuyoruz
Orada ağzımız bizim oluyor
Dokunmasak da

Görüyoruz annemizi uzaktan

VI

Soğuklar başladığında
Atlılar gelmişti bizi almaya
Yaşlı ve tuhaf atlılardı
Korkutmuşlardı bizi
Kar yağmıştı bakışlarına.
Ve hiç konuşmadan bizimle
Bakmadan ellerimizin küçüklüğüne
Konaklara götüreceklerdi bizi
Rüzgârla uğuldayan konaklara

YERYÜZÜNÜN DÜŞÜ

Göğün gecesi yalnızken
Düşünmüş,
Bu yıldızlar niçin?
Neden içimin karanlığında uğuldayan bu ses?
Sesler çekilse
Ne kalır
Ruhumu kemiren boğuntudan geriye?

Kutup yıldızı yerinden oynasa bir an,
Balıkçı mı şaşırır yolunu,
Çoban mı unuttur ıslığı?
Belki de hiçbir şey,
Hiçbir şey hakikatimi değiştirmez.
Yeryüzünün düşüyüm ben
Uykusunu bitiren insan
Uyanınca görecek
Asıl karanlık ötede.

DÜNYADA OLMAK ACIDIR. ÖĞRENDİM.

Yeryüzündeki tüm kıvıll taşlara
Tanrının kanı sürülmüştür.
Bu yüzden kıvıll taşlar
Çocukluğumuzu öğretir.
Tanrı, biz çocukken,
Yanımızda dolaşır.
Küpemize dokunur
Ve kolyemize.
Pabuçlarımıza ve kurdelamızın
Kızçocuk olmak kıvrımına girer
Saklanır.

Kızıl bir elbise ve yatak almalıyım,
Kızıl bir yüzük,
Ve lamba.
O zaman olmalı ki,
Annenin zamanı başlar ve tükenir.

Beklemeyi bilen kan,
Taş olmayı da bilir.
Dünyada olmak acıdır. Öğrendim.

Kızıl karanlık
Mavi karanlık
Ve başlangıç
Bir anlamı olmalı ki bunların,
Bırakmaz bizi annemiz ve tanrımız.

HER KADIN KENDİ AĞACINI TANIR

Sana geldiğimde
Kanatlarımı,
Siyah taşlarla örülmüş
O ıssız şehrin üzerinde açacak,
Bulduğum bir ağacın dallarına tüneyecek
Ve acıyla bağıracaktım.

Her kadın kendi ağacını tanır.

Uçtum o gece.
Karanlığın girmeye korktuğu şehri geçtim.
Gölge olmayınca ruh yalnızdı. Uludum.

KARA BİR YAĞMUR

Ört üstümü.
Kabuk değiştireyim.
Gün gibi, kuşları gibi sabahın.
Kara bir yağmur yağarken.

SABIR TANRISININ TAPINAĞINDA KONAKLAMA

I.

Yağmurlu dağların arasından gurbetini seçtin.

Son gece beklediğin yer
Sabır tanrısının eviydi.
İnsanı merhametle donatmanın evi.
Tapınaklara gerek yok dedim.
Burası sadece bir yer.
İnsanın ruhu tapınak kılınmalı.
Ve yağmur, yersizliğin nehri.
Tanrıdan ve çocukluktan hatırlanan

II.

Yağmurlu dağların arasından gurbetini seçtin.

Yanılmamanın güzelliği
Ve huzuru acının.
Her şey seni bir boşluğa uladı.
Ve sen, sarı sabır çiçeklerine bakıp ağladın.
Onun koynunda yokmuş gibi uyudun.
Bir dağa gidilecek, gurbet seçilecek.
Ve insan istenecek tanrıdan.

Tekrar dinlemeli o müziği.
Sevişmenin tamamlanmadığı o yer.

ÇOCUK MEZARLARI

Öldük işte.
Kaydık karanlıktan.
Kayın ağaçları da gördü,
Ufak taşlar da.

Gece ve yıldızlar geçti üzerimizden.
Gömüldük yol kıyısına.

YARADILIŞ

Dinle bak, dağlar oluşuyor.
Yer altı nehirleri çekiliyor
İçinin pıhtılaşmış kanına.
Lapis bir damar
Toz zerrelere.
Belki bir rüzgâr tanıyor yeryüzünü.

Ağaçlara ve insana dokunup ölüyor rüzgâr.

'SEVEN NIGHT'

1.

Her gece kandil dedi biri
Her gece kandil
Ve hasrete daha çok var.
Neyi duymaktayız biz?
Dün oturduğumuz avluda
Siyah olan gül
Bugün açmış ruhunu
Ve bir şey göstermektedir.
Sular bir şey göstermektedir
Kuşların gülleri geçip kokan nefesi
Sesi
Senin soluğun olmaktadır hâlâ.
Buradaki her günahı temizledi
Senin güllere bakman.

Senin isteğın göğün katında tartıldı.
Bir melekten söz ederken
Şehir çok siyah,
Budur meleğı yükselten belki de dedim
Meleğı yükselten ve kanatlarını kelımelere açan
Şehrin siyah oluşudur.

Kuşkusuz zamandan konuşacağız.
Bir çocuğın dereyi geçerken taşıdığı yükün
Bir kız kardeş olmasından.
Ve küfürden
Olmayan anneden
Ölülerden.
Doğurmayan anneden konuşacağız
İnkârdan.
Ne çok oldu
Merak yerini titremeye bıraktı.
Zikrin bilinci kavuştu sana
Ve anne hatırlandı.
Ölüler?
Bu gecenin ve sabahın kaç ölüsü var?
Geçmişin ölümleri saymaya gelmez
Çünkü aramızdadırlar her an.
Ruhları içimizde nefes almaktadır
Onların gözleriyle parlar ve kararır sular.

2.

Yalnız
Yalnız
Bir bahçe.
Bahçede unuttuğın
Masumiyet
Tavaf
Tavaf
Tavaf
Ey insan
Tavaf edildiğinde
Kalan
Varlıktır.
Gecedir.